

[Foged.]

behandle et forslag til lov om eksportkredit-ter; det drejer sig her om en forøgelse af eksportkrediten fra 500 mill. kr. til 700 mill. kr. Her er der ingen smålighed. Jeg håber derfor, at den højtærede minister inden tredje behandling af dette lovforslag vil stille ændringsforslag, der fastslår låntagernes ret til omprioritering, og på den måde måske give mulighed for, at vi kan tage en noget anden stilling til selve problemet.

Som lovforslaget nu foreligger, kan venstre ikke tiltræde det, og jeg vil anbefale at undlade at stemme ved afstemningen om ændringsforslaget.

H. C. Toft: Ved første behandling af dette lovforslag tog jeg på mit partis vegne klar afstand fra forslaget, på samme måde som vi tog afstand fra denne lovgivning, da den sidst var for her i tinget.

Der er til denne behandling stillet 4 ændringsforslag. Ændringsforslag nr. 2 til § 1, der tilsigter en udvidelse af de opgaver, hvortil der kan udlånes midler, vil vi stemme imod.

Da der i Berlingske Tidende i dag findes en udtalelse, hvoraf fremgår, at venstre og de konservative af administrative grunde vil vende sig imod lovforslaget, finder jeg anledning til at sige, at det, der er vor væsentligste begrundelse for at gå imod lovforslaget, er, at vi vender os imod statens udlånsvirksomhed, idet vi mener, at midlerne kan lånes andre steder. Det er vor opfattelse, at kun når statens udlånsvirksomhed begrænses, er der mulighed for at nå frem til skattnedsættelser, det, som landet trænger til.

I bemærkningerne til lovforslaget kan man læse, at begrundelsen for lovforslaget bl. a. er den, at de givne muligheder for at få lån i 1957-58 kun er blevet udnyttet med halvdelen af det til rådighed stående beløb. Derfor foreslås det at udvide de opgaver, hvortil der kan udlånes. Under behandlingen i udvalget er det blevet oplyst, at der i året 1958-59 er givet lånetilsgang om et endnu mindre beløb, nemlig godt 3 mill. kr., altså $\frac{1}{4}$ af det til rådighed stående beløb. Ved første behandling diskuterede vi grundene til, at der ikke var begær efter disse lån, og vi kunne konsta-

tere, at regeringen med vold og magt ville finde nye opgaver, så pengene kunne komme ud; når man ikke ville låne til den ene opgave, måtte der åbnes mulighed for udlån til andre opgaver. Som jeg sagde før, tilstræber det konservative folkeparti en besparelspolitik, så vi kan nå frem til skattnedsættelse og derigennem holde omkostningsniveauet nede, hvilket det ganske landbrugserhverv mest af alt trænger til. Vi ønsker altså gennem en besparelspolitik at fremme erhvervets konkurrenceevne.

Hos regeringen er der ikke ørenlyd for denne tale fra vor side, eller måske vil regeringen ikke høre. Trods landbrugsministerens forsikring ved første behandling om, at det er hans indstilling, at det er bedst, rimeligst og rigtigst, at udlånene sker gennem private pengeinstitutter, er dette lovforslag, som er landbrugsministerens, udtryk for, at han finder det rigtigst at udvide opgaverne, hvortil der kan udlånes penge, men samtidig går den højtærede handelsminister på provinsbankernes møde ind for ønsket om visse kassebindingsregler for pengeinstitutterne, så man derigennem kan forhindre pengeinstitutterne i at låne de midler ud, der er behov for i erhvervslivet. Med andre ord ønsker den højtærede handelsminister at bremse op for den udlånsvirksomhed, som private pengeinstitutter foretager, og som den højtærede landbrugsminister mener er det bedste, rimeligste og rigtigste, og samtidig kommer landbrugsministeren med et nyt forslag om en udvidelse af opgaverne, hvortil der kan udlånes midler. Man spørger uvilkårlig, om de højtærede ministre ikke er på talefod med hinanden, ja, man spørger, hvilken linje der er i regeringens politik, og man kan næppe komme til andet resultat, end at det ikke blot er socialdemokratiets politik at foretrække statsudlånsvejen, men at det også er det radikale venstres politik, så det, landbrugsministeren mener er bedst, rimeligst og rigtigst, kan vist være på et meget lille sted.

Loven udløber med det finansår, vi nu er inde i, og jeg ønsker derfor at spørge den højtærede landbrugsminister, om det er hans agt i næste folketingssamling at stille forslag til en lov af lignende karakter. Det har jeg en begrundet formodning om, siden landbrugsministeren nu 10-11 måne-